

..הארוטיקה מעלאה את התפקיד הכי מרכזי בחייו של כל אחד...

יכול להיות שהיום יש לי פרספקטיבה לזה, אני יכולה לטפל בזה. לראות את זה. כשאתה בתוך משהו, אתה לא רואה. ידיעה שיש לך על משהו זה רק אחרי שאתה עברת אותו. אתה לא יכול לשנות קשת, ובאותו זמן לחשוב איך זה היה לשנות קשת.

● אבל למה לחשוב על זה ביכולת? הרי את רק חושבת על דבר מפני שהוא חשוב לך. אני לא חושבת. אני מצוירת את זה. כי זה מדבר אלי.

● את לא בורחת כאן ממהו? יש לך תערוכה, שכשלושים תמונות ממנה עוסקות במישגלים ובתנחות מיניות שונות, וברובן (המשך בעמוד 32)

כאילו אינם קיימים כבני-אדם. הם רק מין דמוי יות, הממלאות פונקציה בחייהמין של האשה.

זה עולם אחר מהעולם שלי, הגברים. אני תמיד יודעת עליהם סחות מאשר אני יודעת על עצמי. כמו ש' אמרה פעם חברה שלי: "חיי נישואין זה טוריום תמידי". מגלים כל הזמן. זה פגישה עם עולם אחר לגמרי. זה נהדר שזה ככה. זה מעניין.

● אלא שהדמויות אינן עושות רושם שי את מגלה אותן. הגברים לא לובשים צורה תוך כדי הסתכלותך בהם. הם נשארים כלי אישיות.

לעשות קונקרטיזציה של הצוירים שלי על החיים שלי היום. זה פשוט. אני סוחבת אחרי 25 שנה. וכשר

נאוה כזרש עם בעלה, חנוך לוין

הייתי בת 4, באמת לא גיליתי עוד את הגברים. וגם לא בגיל 8.

● כאיזה גיל גילית אותם?

מאוחר.

● כאיזה גיל?

אני לא יכולה לשים נקודה. כי זה תהליך. אחרי שאני אמות. יוכלו לדבר על זה.

● אבל את בת 25, וחלק מהתמונות האלה ציירת השנה. והגברים הם עדיין בלי פרצוף.

אבל זה רבדים. לא משנה שציירתי את זה היום. אילו היה האדם קונקרטי בהתייחסות שלו אל הזולת. כמו שאתה לציורים שלי, כי אז לא היו לנו תסביכים. ולא היינו משווים את האשה לאחותנו, ולא היינו מתרגזים על החנוני במכולת כי הוא דומה לרשע שצבט בלחי כשאיינו בדרך לגן. אנחנו כל הזמן מערבבים.

● אז את אומרת שהגברים האלה בלי הפרצופים שייכים לתקופה קודמת.

אין לי מושג למה הם שייכים. אולי הם מהתת-מודע הקולקטיבי, או מהתת-מודע. אני יודעת?

● אבל את מצוירת את זה עכשיו. סימן שאותו שלב בחיך, או בהתפתחות התודעה שלך, שאלינו מתייחסות הדמויות האלה, זה מה שמעסיק אותך גם היום.

..הגברים - זה עולם אחר...